

[Poul Møller.]

Europa af, at vi tog et sådant skridt. Skulle vi ikke kunne sige her i en folketingsdebat, hvor der skal være fri debat, hvilke forudsætninger der må foreligge, for at Danmark skal ændre sin holdning? Der må foreligge disse 5 forudsætninger, og vi mener ikke, at de er indfriet, de er ikke til stede, og derfor stiller vi ikke forslag om, at Danmark skal ind i EEC. Det skulle være ganske klart, og et parti, der har støttet regeringens politik hidtil i denne sag, behøver ikke at blive mistænkeliggjort på den måde, fordi man fremsætter nogle synspunkter under en fri debat. Vi støttede regeringen, da vi skulle ind i EFTA, og da vi vedtog toldloven. Vi har gjort det ved hvert skridt, der har været taget i denne sag, og derfor er der ingen som helst grund til at indtage den holdning, som det ærede medlem hr. K. B. Andersen gjorde.

Hvad angår industriens og handelens synspunkter, så tror jeg nok, at vi normalt har mere føling med industrien og handelen, end det ærede medlem hr. K. B. Andersen har. (K. B. Andersen: Mon?). Vi har i al fald som medlem den ansvarshavende redaktør, der har skrevet den pågældende ledende artikel, og som sidder, nej, nu sidder han der ikke, men som har sin plads på bageste række, og som kan tilslutte sig de synspunkter, vi har fremsat. (K. B. Andersen: Forhåbentlig også dem, han selv har fremsat!). Det kan han sikkert også. Der er ikke nogen som helst uoverensstemmelse.

Jeg vil gerne til sidst sige, at jeg ser kun én mulighed for, at der kan ændres noget i vor markedspolitik, og det er, at vi igennem en fri debat når frem til en fælles holdning. Det kan man så synes er grinagtigt eller ugrinagtigt sagt; man kan kalde det æggedans, eller hvad man vil, men man kan ikke til stadighed være bundet af synspunkter, som har noget at gøre med, hvem der vinder det britiske valg.

Hvis det er de konservative, der vinder det britiske valg, går Danmark måske med Storbritannien ind i fællesmarkedet. Hvis Labour vinder det britiske valg, skal vi ikke ind i fællesmarkedet. Det kan da ikke være afgørende for Danmark, hvem der vinder det britiske valg. Det afgørende må være, hvad der tjener vore interesser, og hvordan vi kan sikre vore interesser, og når vi har

undersøgt det, kan vi forelægge et grundlag, hvorpå vi kan vælge enten det ene eller det andet.

Den højtærede udenrigsminister gjorde endelig nogle bemærkninger vedrørende det synspunkt, jeg havde fremsat om EEC. Jeg tænker her dels på landbrugsplanen, dels på, at hvis man skal opnå noget ved forhandlingsbordet, så må man også kunne tilbyde noget. Det er det problem, jeg har været inde på flere gange. Hidtil har vi skullet opnå noget uden at kunne tilbyde noget under disse forhandlinger, og det, vi selvfølgelig har været inde på i første omgang, er toldsatserne, at vi skulle indrømme nogle afvigelser fra vore normale toldsatser. Heroverfor siger så udenrigsministeren: GATT. Det forstår jeg meget vel; det er ganske klart, at GATT på en række områder vil være til hinder herfor. Men jeg har sagt tidligere og gør det igen: GATT vil ikke og EFTA-traktaten vil ikke være til hinder for, at vi på nogle områder, der har særlig interesse f. eks. for Vesttyskland eller for fællesmarkedet som sådant, nedsætter vore toldsatser, hvis det kommer til at omfatte alle landene i verden. Hvis vi f. eks. for bilimportens vedkommende foretager en nedsættelse af vore toldsatser, så har vi her noget at tilbyde under en forhandling.

Vi, der ikke sidder ved forhandlingsbordet, har naturligvis ikke den viden om disse forhold som den højtærede udenrigsminister. Det må han ikke tage os ilde op at vi ikke har; vi kan kun gøre det, at vi kan fremsætte tanker. EFTA-traktaten giver os mulighed for en fri toldpolitik, kun bundet inden for GATT-rammerne og den almindelige merbegunstigelsesklausul. Vi kan altså ikke tilbyde specielle toldfordele for Vesttysklands eller Frankrigs eller for fællesmarkedets handelsvarer, det kan vi ikke. Så må de i hvert fald have verdensbetydning, men det er også, så vidt jeg kan se, i overensstemmelse med både EFTA og GATT. Der må vel være nogle varer, som det kan have interesse for fællesmarkedslandene at få en fri eller friere import af til det danske marked, og for hvilke der ikke er så stærke industrielle interesser her i landet, at vi behøvede at vige tilbage for at give disse indrømmelser. Jeg tænker her igen på det eksempel, jeg har nævnt, bil-